

kert — tidlig eller sent — bittert vilde komme til at angre.“

Efter at Broderen var gaaet, blev Per nogen Tid siddende med Haanden under Kinden og saae mørkt ned for sig.

„Bøje Sindet“ ... „bitter Anger“ ... „Synd“ ... „Naade“ ... Hvor han kendte den Lektie! Den hele Spøgelsekatekismus paany repeteret! Og hvor var det betegnende — et ægte „sideniusk“ Karaktertræk — saadan at benytte Sygdom og Død som Anledning til et fornyet Forsøg paa at skræmme ham tilbage til Hjemmets og Kirkens Fold ... at bruge selve Døden som Hververkorporal for den sorte Korsdragerskare. For hvad vilde de ham andet end at bøje ham til Lydighed under Slægtens Tugt? Hvem var det, de havde haft Bud efter? Var det efter ham selv, saadan som Naturen i et af sine lyse, lykkelige Øjeblikke havde skabt ham? Nej, det var hans Underkastelse, de utaalmodig ventede paa. Det var hans Ydmygelse, det hastede med nu, da Faderen skulde dø. Han kendte dem! For deres egen Sjælefreds Skyld skulde hans Livsmod stækkes. Deres Fromhed taalte ikke Synet af en rank Ryg og et løftet Hoved, naar ikke „Naaden“ havde Part deri.

Han saae op og kom til at fryse. Det var bleven saa underlig koldt og skummelt i hans Stue efter Broderens Bortgang. Hvorfor kunde de ikke lade ham i Fred? Han havde jo selv begravet Fortidens gamle, grimme Følelser og slaaet en Pæl igennem dem. Hvorfor da komme nu og mane dem op igen? ... Hans Fa'er? Nu ja, lad ham dø! Han skyldte ham ingen Kærlighed. Han skyldte ham en Række Aar, som han helst ikke tænkte paa.